JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JÁN MAZÁK
3 päivänä joulukuuta 2009[1]

I Johdanto

1. Nyt käsiteltävällä valituksella Ralf Schräder on vaatinut unionin tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-187/06, Schräder vastaan yhteisön kasvilajikevirasto (YKLV), 19.11.2008 antaman tuomion[2] (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Schräderin kanteen YKLV:n valituslautakunnan (jäljempänä valituslautakunta) 2.5.2006 tekemästä päätöksestä (jäljempänä riidanalainen päätös), jolla tämän hakemus yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämiseksi yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94[3] nojalla kasvilajikkeelle SUMCOL 01 (jäljempänä hakemuksen kohteena oleva lajike) hylättiin.

2. Valituksessa on kyse ennen kaikkea siitä, oliko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oikeassa vahvistaessaan riidanalaisen päätöksen, jonka mukaan hakemuksen kohteena oleva lajike ei erotu selvästi vertailulajikkeesta, joka on katsottava yleisesti tunnetuksi.

II Asiaa koskeva oikeussäännöt

3. Asetuksen N:o 2100/94 6 artiklan mukaan kasvilajikkeiden suojaaminen yhteisön tasolla myönnetään lajikkeille, jotka ovat erotettavia, yhtenäisiä, pysyviä ja uusia.

4. Asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Lajike katsotaan erotettavaksi, jos se erottuu selvästi tietyn genotyypin tai genotyyppiyhdistelmän ominaispiirteiden kuvauksen perusteella kaikista muista lajikkeista, jotka

1 – Alkuperäinen kieli: englanti.
2 – Kok., s. II-3151.
3 – EYVL L 227, s. 1.

tunnetaan yleisesti 51 artiklan mukaisesti vahvistettuna hakemuksen jättöpäivänä.

2. Toista lajiketta pidetään yleisesti tunnettuna, jos 51 artiklan mukaisesti vahvistettuna hakemuksen jättöpäivänä:

a) lajike on suojattu tai kirjattu viralliseen lajikerekisteriin yhteisössä tai jossakin valtiossa tai jossakin tällä alalla toimivaltaisessa hallitusten välisessä järjestössä,

b) kasvinjalostajanoikeuksien myöntämistä koskeva hakemus on jätetty tämän lajikkeen osalta tai lajike on kirjattu tällaiseen viralliseen rekisteriin, edellyttäen, että hakemus on tällä välin johtanut oikeuden myöntämiseen tai lajikkeen kirjaamiseen rekisteriin.

Yksityiskohtaisissa 114 artiklan mukaisesti annetuissa soveltamissäännöissä voidaan mainita muita esimerkkitapauksia, joita pidetään yleisesti tunnettuina."

5. Asetuksen N:o 2100/94 67 artiklan mukaan YKLV:n päätökset, jotka on tehty muun muassa 61 ja 62 artiklan mukaisesti, ovat valituskelpoisia.

6. Asetuksen N:o 2100/94 70 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos [YKLV:n] yksikkö, joka on valmistellut päätöksen, pitää valitusta sallittuna ja perusteltuna, [YKLV] oikaisee päätöksen. Tätä säännöstä ei sovelleta, jos toinen valitusmenettelyn osapuoli vastustaa hakijaa.

2. Jos päätöstä ei oikaista kuukauden määräajan kuluessa valituskirjelmän saamisesta, [YKLV]:

– päättää välittömästi, aloittaako se 67 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen mukaisen menettelyn vai ei, ja

– saattaa valituksen viipymättä valituslautakunnan käsiteltäväksi.”

7. Asetuksen N:o 2100/94 75 artiklassa säädetään päätösten perustelemisesta ja oikeudesta tulla kuulluksi seuraavaa:

”Virasto perustelee päätöksensä. Ne voivat perustua ainoastaan sellaisiin syihin, joihin osapuolet ovat voineet ottaa kantaa, suullisesti tai kirjallisesti.”

8. Asetuksen N:o 2100/94 76 artiklassa säädetään seuraavaa:

”[YKLV:ssa] aloitetussa menettelyssä [YKLV] tutkii asiasisällön viran puolesta sikäli, kun asiasisältö on 54 ja 55 artiklassa säädetyn tutkinnan kohteena. [YKLV] hylkää tosiseikat, joihin ei ole vedottu ja todisteet, joita ei ole esitetty [YKLV:n] vahvistamassa määräajassa.”

9. Yksityiskohtaisista säännöistä neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 soveltamiseksi menettelyssä yhteisön kasvilajikevirastossa 31.5.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1239/95[4] 60, 61, 62 ja 63 artiklassa säädetään YKLV:n vastaanottamista todisteista, asiantuntijoiden määräämisestä, todistelukuluista ja suullista menettelyä sekä todisteiden vastaanottamista koskevasta pöytäkirjasta edellä mainitussa järjestyksessä.

III Tosiseikat

10. Valituksenalaisessa tuomiossa nyt käsiteltävän asian taustalla olevat tosiseikat on esitetty seuraavasti:

”10. Ralf Schräder, joka on asiassa kantajana, teki 7.6.2001 YKLV:lle yhteisön kasvinjalostajanoikeushakemuksen asetuksen N:o 2100/94 nojalla. Kantajan hakemus rekisteröitiin numerolla 2001/0905.

11. Kasvilajike, jonka rekisteröintiä haettiin, on kasvilajike SUMCOL 01 (jäljempänä

4 – EYVL L 121, s. 37.

'SUMCOL 01 -lajike', 'lajike, jonka rekisteröintiä on haettu' tai 'hakemuksen kohteena oleva lajike'), jonka aluksi esitettiin kuuluvan *Coleus canina* (Katzenschreck) -lajiin. Sittemmin osapuolet totesivat yhteisesti, että kyseinen lajike kuuluu pikemminkin *Plectranthus ornatus* -lajiin.

12. Kantaja esittää hakemuksessaan, että lajike, jonka rekisteröintiä on haettu, on saatettu markkinoille Euroopan unionin alueella alun perin tammikuussa 2001 nimikkeellä 'Verpiss dich' ('Häivy') mutta sitä ei ole pidetty kaupan unionin ulkopuolella. Kantajan mukaan kyse on *Plectranthus ornatus* -lajiin kuuluvan kasvin ja *Plectranthus ssp.* -lajiin kuuluvan kasvin (jota kutsutaan saksan kielessä nimellä 'südamerikanische Buntnessel' (värinokkonen)) risteytyksestä.

13. YKLV antoi 1.7.2001 Bundessortenamtin (Saksan liittovaltion kasvilajikevirasto) tehtäväksi teknisen tutkimuksen suorittamisen asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 1 kohdan nojalla.

14. Asiakirja-aineistosta sekä riidanalaiseen päätökseen sisältyvästä tosiseikkoja koskevasta esityksestä ja kannekirjelmään sisältyneistä tosiseikkoja koskevista väitteistä, joita YKLV ei ole riitauttanut, ilmenee, että tutkintamenettelyn ensimmäisen vuoden aikana kantajan kanssa kilpailevat yritykset vastustivat haettujen kasvinjalostajanoikeuksien myöntämistä. Mainitut yritykset väittivät, ettei kyse ollut uudesta kasvilajikkeesta vaan Etelä-Afrikasta peräisin olevasta luonnonvaraisesta lajikkeesta, jota on pidetty jo vuosien ajan kaupan kyseisessä maassa, samoin kuin Saksassa.

15. Lajiketta, jonka rekisteröintiä on haettu, verrattiin ensinnäkin Unger-nimisen yrityksen, joka on kantajan kilpailija, toimittamaan *Plectranthus comosus* -lajiin kuuluvaan vertailulajikkeeseen, 'joka on samankaltainen kuin *ornatus*'. Ilmeni, että kyseiset kaksi lajiketta eivät todellakaan ole selvästi erotettavissa. Unger ei kuitenkaan ole esittänyt mitään todisteita siitä, että kyseinen vertailulajike olisi jo ollut tunnettu. Bundessortenamt toteaa UPOV:n (kansainvälinen lajikesuojeluliitto) sääntöjen mukaisesti laatimassaan 28.11.2002 päivätyssä alustavassa kertomuksessaan seuraavaa:

'– – SUMCOL 01 ei erottunut tänä vuonna Unger-yhtiön kasveista, joista käytetään nimitystä *Plectranthus ornatus*. Unger ei kuitenkaan esittänyt todisteita

siitä, että sen kasveja olisi pidetty kaupan vuodesta 1998 alkaen. Uusi tutkimus on suoritettava vuonna 2003.'

16. Bundessortenamtissa teknisestä tutkimuksesta vastanneen tutkijan H. Heinen nimissä toiminut tohtori A. Menne otti 20.3.2002 yhteyttä Kirstenboschin (Etelä-Afrikka) kasvitieteellisessä puutarhassa yhteistyökontaktina toimivaan E. van Jaarsveldiin ja pyysi tätä toimittamaan *Plectranthus comosus* -lajin tai *Plectranthus ornatus* -lajin, joita hänen oli tarkoitus käyttää vertailulajikkeina, istukkaita taikka siemeniä. Menne tiedusteli van Jaarsveldiltä samalla, olivatko mainitut lajikkeet saatavilla Etelä-Afrikan markkinoilla.

17. Van Jaarsveld ilmoitti 25.3.2002 päivätyssä vastauksessaan seuraavaa:

'*Plectranthus comosus* -lajin ja *P. ornatus* -lajin viljely on maassamme tavanomaista. Ensiksi mainittua lajia pidetään nykyisin voimakkaasti runsastuvana rikkakasvina, jota taimitarhat eivät enää saa myydä. Monivärisiä jalostettuja lajikkeita on saatavilla ja niiden viljely on yleistä ja lisääminen käsittääkseni yhä sallittua. Taimitarhoissa käytetään ja myydään edelleen paljon *P. ornatus* -lajia. Täällä on nyt syksy, joten voin hankkia kummankin lajin siemeniä. Koska kyse ei ole tällä alueella luontaisesti esiintyvistä lajeista, niitä ei viljellä meillä Kirstenboschissa vaan yritän hankkia siemeniä yksityisistä puutarhoista peräisin olevista kasveista.'

18. D. Miller Royal Horticultural Society Garden de Wisleystä (Yhdistynyt kuningaskunta) totesi Heinelle 15.5.2002 osoittamassaan kirjeessä seuraavaa:

'Meillä ei valitettavasti ole *Plectranthusin* siemeniä. Kehottaisin ottamaan yhteyttä joko Botanical Society of South Africaan Kirstenboschissa – – tai Silverhill Seedsiin – – Kapkaupungissa, Etelä-Afrikassa.

C. caninan osalta on käytännössä katsottuna varmaa, että kyse on *Plectrantus ornatus* -lajista, josta aiemmin käytettiin virheellisesti nimitystä *P. comosus*. Olemme hankkineet joitakin *C. canina* -lajin kasveja uudelleen istuttamista varten ja ne ovat enemmän tai vähemmän

samanlaisia *P. ornatus* -lajiin kuuluvien kasvien kanssa, joita olen viljellyt useita vuosia, sekä viime vuoden alussa brittiläisestä taimitarhasta meille tunnistamista varten toimitetun kasvin kanssa.'

19. Van Jaarsveld esitti 16.10.2002 päivätyssä kirjeessään näkemyksensä Heinen toimittamasta valokuvasta, joka esitti lajiketta, jonka rekisteröintiä on haettu, ja totesi seuraavaa:

'Kyseessä oleva kasvi on epäilyksettä *P. ornatus Codd.* Tunnen tämän lajin erittäin hyvin. *P. comosus* on suuri ja pensasmainen ja sen lehdet ovat karvaisia sekä hyvin erilaisia.'

20. Van Jaarsveldin lähettämät pistokkaat, jotka hän ilmoitti otetuiksi omasta yksityisestä puutarhastaan, saapuivat Bundessortenamtiin 12.12.2002. Koska osa pistokkaista ei ollut kestänyt kuljetusta vaan oli menehtynyt todennäköisesti kylmyyden vuoksi, Bundessortenamt lisäsi eloon jääneitä kasveja saadakseen lisää pistokkaita. Näin saatuja kasveja viljeltiin tutkintavuoden 2003 ajan yhdessä hakemuksen kohteena olevan SUMCOL 01 -lajikkeen kanssa. Tässä tutkimuksessa ilmeni, että lajike, jonka rekisteröintiä on haettu, erottui ainoastaan minimaalisesti van Jaarsveldin lähettämistä pistokkaista saaduista kasveista. Heinen 19.8.2003 lähettämän sähköpostiviestin mukaan erot olivat kyllä 'selviä' mutta tuskin lainkaan nähtävissä olevia.

21. YKLV ilmoitti kantajalle 7.8.2003 päivätyllä kirjeellä, että Bundessortenamtin mukaan 'kasvien erotettavuudessa suhteessa Kirstenboschin kasvitieteellisessä puutarhassa tutkittuihin kasveihin ilmeni puutteita'. Asianosaisten välillä on riidatonta, että kyseessä olevat kasvit ovat tosiasiassa peräisin van Jaarsveldin yksityisestä puutarhasta. Samassa kirjeessä todettiin, että Heinen mukaan kantaja ei ollut tunnistanut SUMCOL 01 -lajikettaan Bundessortenamtin tutkimusalueella suorittamansa tarkastuksen yhteydessä.

22. Kantaja esitti teknisen tutkimuksen tuloksia koskevat huomautuksensa syyskuussa 2003. Kantaja tukeutui Etelä-Afrikassa 29.8.–1.9.2003 suorittamiensa tutkimusten tuloksiin ja Meisen (Belgia)

kasvitieteellisessä puutarhassa 15.9.2003 suorittamansa käynnin tuloksiin ja totesi olevansa vakuuttunut siitä, että vertailussa käytetyt van Jaarsveldin puutarhasta peräisin olevat kasvit eivät kuulu vertailulajikkeeseen vaan itse SUMCOL 01 -lajikkeeseen. Lisäksi kantaja ilmaisi epäilyksensä siitä, että vertailulajike tunnettaisiin yleisesti.

23. Bundessortenamtin 9.12.2003 päivätty UPOV:n sääntöjen mukaisesti laadittu loppukertomus annettiin kantajalle tiedoksi YKLV:n saatekirjeellä varustettuna 15.12.2003. Mainitussa loppukertomuksessa todettiin, että hakemuksen kohteena oleva SUMCOL 01 -lajike ei ole erotettavissa (van Jaarsveldin) eteläafrikkalaisesta *Plectranthus ornatus* -vertailulajikkeesta.

24. Kantaja esitti viimeiset loppukertomusta koskevat huomautuksensa 3.2.2004.

25. YKLV hylkäsi yhteisön kasvinjalostajanoikeushakemuksen 19.4.2004 tehdyllä päätöksellä R 446 (jäljempänä hylkäyspäätös) sillä perusteella, että

SUMCOL 01 -lajike ei ollut asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa tarkoitetulla tavalla erotettava.

26. Erityisesti siitä edellytyksestä, jonka mukaan vertailulajikkeen on oltava yleisesti tunnettu, YKLV totesi hylkäyspäätöksessä seuraavaa:

’Sumcol 01 -lajike ei teknisessä tutkimuksessa erottunut selvästi tutkittujen ominaispiirteiden kuvauksen perusteella vertailuaineistona käytetystä eteläafrikkalaisesta *Plectranthus ornatus* -lajikkeesta, joka oli hakemuksen tekohetkellä (7.6.2001) yleisesti tunnettu.

– –

Van Jaarsveld on ilmoittanut, että Kirstenboschin kasvitieteellinen puutarha keskittyy luontaisiin lajeihin. *P. ornatus* ei kuulu Etelä-Afrikan luontaisiin kasveihin, mikä selittää sen, että sitä ei mainitussa kasvitieteellisessä puutarhassa viljellä. [Vertailu]lajike on kuitenkin markkinoilla

Etelä-Afrikassa ja sitä myydään paikallisissa puutarha-alan liikkeissä ja näin ollen sitä voi esiintyä yksityisten, kuten van Jaarsveldin, puutarhoissa. Koska kyseinen lajike on saatavilla markkinoilla ja sitä saattaa esiintyä yksityisissä puutarhoissa, sitä on pidettävä yleisesti tunnettuna.

YKLV:lla ei ole syytä epäillä van Jaarsveldin ilmoittamaa kyseisen kasviaineiston alkuperää.'

27. Kantaja valitti hylkäyspäätöksestä yhteisön kasvilajikeviraston valituslautakuntaan 11.6.2004. Samassa yhteydessä kantaja pyysi saada tutustua menettelyn asiakirjoihin. Kantajan pyyntö täytettiin kaikilta osin 25.8.2004 eli viisi päivää ennen asetuksen N:o 2100/94 69 artiklassa valitusperusteet sisältävän kirjelmän jättämiselle säädetyn neljän kuukauden määräajan päättymistä. Kantaja kuitenkin jätti mainitun kirjelmän 30.8.2004.

28. Hylkäyspäätöstä ei oikaistu asetuksen N:o 2100/94 70 artiklan mukaisesti siinä säädetyn kuukauden määräajan kuluessa valituskirjelmän saamisesta. YKLV kuitenkin antoi 30.9.2004 päivätyllä kirjeellä kantajalle tiedoksi samana päivänä tehdyn päätöksen 'siirtää päätöksensä tekemistä' tältä osin kahdella viikolla eteenpäin mainitusta päivästä lukien sillä perusteella, että oli ilmennyt tarve hankkia lisäselvityksiä.

29. Van Jaarsveld esitti 8.10.2004 YKLV:lle seuraavat täsmennykset:

'Tohtori L. E. Codd on kuvannut *Plectranthus ornatus* -lajin artikkelissa 'Plectranthus and allied genera in southern Africa' (Bothalia, 1975, 11, 4, s. 393–394). Coddin mukaan 'kyseinen laji kasvaa kivikkoisissa puolivarjoisissa 1 000–1 500 metrin korkeudessa sijaitsevissa paikoissa Etiopiasta Tansaniaan. Lajia viljellään Etelä-Afrikassa, jossa siitä on tullut osittain luonnonvarainen'. Voin siis tohtori Coddin tavoin vahvistaa ja vakuuttaa, että kyseistä kasvia on myyty yli kolmenkymmenen vuoden ajan paikallisissa taimitarhoissa. Kyseistä lajia käytettiin ja pidettiin kaupan laajalti jo vuonna 1975, joskin tällöin nimellä *P. neochilus*. Nykyään *Plectranthus ornatus* -lajia esiintyy puutarhoissa kaikkialla Etelä-Afrikassa ja se on yleinen puutarha-alan liikkeissä.'

30. YKLV esitti 13.10.2004 van Jaarsveldille lisäkysymyksiä, jotka koskivat istukkaiden ottamispaikkaa ja -ajankohtaa, todisteita niiden ostamisesta, vaihtoehtoisia lähteitä ja mahdollisen eurooppalaisen kasviaineiston alkuperää sekä Coddin teoksen viittaustietoja.

31. Van Jaarsveld vastasi 15.10.2004 esitettyihin kysymyksiin seuraavasti:

’Kyseessä olevia kasveja ei ole ostettu. Kyse on tavanomaisesta kloonista, jota ihmiset kasvattavat kaikkialla Kapkaupungissa ja Etelä-Afrikan tasavallassa. Teille lähettämäni kasvit ovat peräisin omasta puutarhastani (asun ja työskentelen Kirstenboschin kasvitieteellisessä puutarhassa); olen saanut puutarha-alan liikkeestä alun perin hankitun kasvin pistokkaan joitakin vuosia sitten erään Plumsteadissä asuvan ystäväni puutarhasta. Kyseistä kasvia viljeltiin aiemmin kasvitieteellisessä puutarhassamme ja siitä käytettiin tällöin nimeä *P. neochilus*, mutta havaittuamme, että kyseessä on vierasperäinen kasvi, se poistettiin Kirstenboschin kasvitieteellisestä puutarhasta, jossa viljellään ainoastaan Etelä-Afrikan tasavallasta kotoisin olevia kasveja. Kyseessä oleva klooni on saatavilla taimitarhoissa kaikkialla Etelä-Afrikan tasavallassa ja sitä on myyty puutarha-alan liikkeissämme 70-luvulta lähtien. Olen työskennellyt *Plectr.*-suvun parissa ja tunnen kyseisen kloonin erittäin hyvin. Kloonia ei ole tuotettu siemenestä, joten sillä on sama geneettinen alkuperä eli se on yksittäinen klooni.

Lähetän teille kopiot Coddin teoksen merkityksellisistä sivuista.’

32. YKLV otti lisäksi yhteyttä Etelä-Afrikan maatalousministeriöön ja viittasi van Jaarsveldin lausuntoon sekä pyysi *Plectranthus ornatus* -lajin saatavuutta koskevia lisätietoja.

33. Kyseisen ministeriön edustaja J. Sadie totesi 2.11.2004 päivätyssä vastauksessaan seuraavaa:

’Olin yhteydessä tohtori Gert Britsiin, joka hänkin on asiantuntija *Plectranthus*-suvun alalla ja sen lisäksi jalostaja.

Plectranthus-suku on ensinnäkin yksi niistä suvuista, joiden parissa Ernst van Jaarsveld on työskennellyt useita vuosia. Tämän vuoksi van Jaarsveld on todellinen asiantuntija tätä sukua koskevissa asioissa ja voitte luottaa häneltä saamiinne tietoihin.

Toiseksi *Plectranthus ornatus* on päivän-tasaajan Afrikasta (Tansania ja Kenia) kotoisin oleva laji. Se on hyvin lähellä eteläafrikkalaista *P. neochilus* -lajia ja lajit eroavat toisistaan siten, että viimeksi mainitun lajin kukinto on pidempi ja *P. ornatus* -lajin lehti on pyöreämpi. Vaikuttaa siltä, että taimitarhat sekoittavat keskenään nämä kaksi lajia. Koska suurin osa taimitarhojen työntekijöistä ei ole pätevöitynyt kasvitieteen alalla, he luottavat muihin henkilöihin kasvien tunnistamisessa ja harva heistä havaitsee sellaisen hienoisen eron lajien välillä kuin nyt esillä olevien kahden lajin välinen ero.

Pretoria Herbarium -kasvistossa on 1960-luvulla eräästä puutarhasta kerättyjä kuivattuja näytteitä *P. ornatus* -lajista. Tohtori H. F. Glenin tuoreen julkaisun 'Cultivated Plants of southern Africa – names, common names, literature', 2002 sivulla 326 on vahvistettu kuivatut näytteet, jotka on otettu Etelä-Afrikassa luonnonvaraisina elävistä kasveista ja puutarhakasveista.

L. E. Coddin vuonna 1975 julkaiseman artikkelin 'Plectranthus (Labiataea) and allied genera in southern Africa' (Bothalia, 1975, 11, 4, s. 371–442) mukaan *P. ornatus* -lajia viljellään ja se esiintyy osittain luonnonvaraisena kasvina Etelä-Afrikassa. Andrew Hankey vahvistaa tämän artikkelissaan 'The genus Plectranthus in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys', joka on julkaistu syyskuussa 1999 ilmestyneessä Plantlife-lehden numerossa 21 (s. 8–15).

On tosiasia, että kyseinen laji on peräisin Afrikasta ja että mikäli kasveja – vaikka ne olisivatkin peräisin yksityisistä puutarhoista – ei voida erottaa lajikkeesta, jolle jalostaja hakee kasvinjalostajanoikeuksia, se merkitsee sitä, ettei kyseinen 'lajike' ole ainutkertainen.

– – Voimme määrittää *P. ornatuksen* alkuperän, mutta tämä vaatii aikaa. Voin kuitenkin neuvoa teitä kääntymään Port Elizabethissä toimivien Rodene Wholesale Nurseryn taimitarhojen puoleen, jotka valittivat *P. neochilus* -lajiin kuuluvan lajikkeen rekisteröinnistä Yhdysvalloissa, koska eivät voineet siitä otettujen kuvien perusteella erottaa kyseistä lajiketta tavallisesta *P. neochilus* -lajista, jota he olivat viljelleet jo lähes 15 vuoden ajan.'

34. YKLV päätti 10.11.2004, ettei se oikaise hylkäyspäätöstä asetuksen N:o 2100/94 70 artiklassa säädetyn ennakkotarkastuksen mukaisesti, ja saattoi valituksen valituslautakunnan käsiteltäväksi. YKLV totesi, että ratkaisevaa oli selvittää, kuuluiko van Jaarsveldin Bundessortenamtiin toimittama vertailulajikkeen kasviaineisto Saksasta Etelä-Afrikkaan vietyyn SUMCOL 01 -lajikkeeseen, kuten kantaja väitti. YKLV katsoi, ettei näin ollut, ja tukeutui Bundessortenamtin suorittamaan tekniseen tutkimukseen, joka osoitti hakemuksen kohteena olevan lajikkeen ja vertailulajikkeen eroavan toisistaan kasvin korkeuden, lehden koon ja teriön putkilon pituuden osalta.

35. YKLV myönsi valituslautakunnan esittämään kysymykseen antamassaan 8.9.2005 päivätyssä kirjallisessa vastauksessa, että kasvit voivat reagoida ilmaston ja kasvupaikan muutoksiin ja että kuten Bundessortenamt oli todennut, sitä mahdollisuutta, että lajikkeet, joiden välillä on yhtä vähäisiä eroavaisuuksia kuin hakemuksen kohteena olevan lajikkeen ja vertailulajikkeen välillä on, ovat samaa lajiketta, ei voida täysin sulkea pois.

36. Asianosaisia kuultiin valituslautakunnassa 30.9.2005 pidetyssä suullisessa käsittelyssä. Suullisen käsittelyn pöytäkirjasta ilmenee, että Heine osallistui kyseiseen suulliseen käsittelyyn YKLV:n asiamiehenä. Heine ilmoitti muun muassa, että ainoastaan neljä van Jaarsveldin lähettämästä kuudesta istukkaasta säilyi elossa kuljetuksessa. Sen mahdollisuuden pois sulkemiseksi, että hakemuksen kohteena olevan lajikkeen ja vertailulajikkeen väliset eroavaisuudet johtuisivat ympäristötekijöistä, tuotettiin uusia pistokkaita, joita käytettiin vertailulajikkeena. Koska kyseiset pistokkaat kuuluivat toiseen sukupolveen, todettujen eroavaisuuksien oli Heinen mukaan oltava genotyyppisistä tekijöistä johtuvia.

37. Suullisen käsittelyn pöytäkirjasta ilmenee lisäksi, ettei valituslautakunta mainitun käsittelyn jälkeen ollut täysin vakuuttunut siitä, että vertailulajike oli yleisesti tunnettu. Valituslautakunta ei asettanut kysymyksen alaiseksi van Jaarsveldin uskottavuutta ja teknistä asiantuntemusta mutta katsoi, että tiettyjä van Jaarsveldin esittämiä toteamuksia ei ollut perusteltu riittävällä tavalla, minkä vuoksi oli tarpeen suorittaa asetuksen N:o 2100/94 78 artiklassa tarkoitettuna asian selvittämistoimena käynti paikan päällä Etelä-Afrikassa.

38. [– –]

39. Valituslautakunta päätti 27.12.2005 annetulla määräyksellä mainitun selvittämistoimen toteuttamisesta. Valituslautakunta asetti kyseisen toimen toteuttamisen edellytykseksi ehdon, jonka mukaan kantajan on [– –] komission asetuksen (EY) N:o 1239/95 [– –] 62 artiklan nojalla maksettava 6 000 euron määräinen ennakkomaksu.

40. Kantaja totesi 6.1.2006 päivätyssä kirjelmässään, ettei hänen tehtävänä ollut hankkia todisteita eikä hän ollut vaatinut kyseistä selvittämistoimea. Kantaja korosti, että YKLV:n tehtävänä on tutkia asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa tarkoitettu erotettavuus. Kantajan mukaan 'tutustumismatka' Etelä-Afrikkaan voitiin tämän vuoksi toteuttaa ainoastaan asetuksen N:o 2100/94 76 artiklan mukaisesti. Tällöin kantajan ei pitäisi suorittaa ennakkomaksua.

41. Valituslautakunta hylkäsi hylkäyspäätöksestä tehdyn valituksen 2.5.2006 tehdyllä päätöksellä (asia A 003/2004; jäljempänä riidanalainen päätös). Valituslautakunta totesi lähinnä, ettei SUMCOL 01 -lajiketta voida selvästi erottaa hakemuksen tekohetkellä yleisesti tunnetusta vertailulajikkeesta.

42. Määrätyn selvittämistoimen jättämisestä panematta täytäntöön valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 20 sivulla seuraavaa:

> 'Valituslautakunta ei ole antanut määräystä selvittämistoimesta, joka koskisi sitä, mitä lajiketta van Jaarsveldin puutarhasta peräisin oleva vertailulajike edustaa ja onko kyseinen lajike yleisesti tunnettu, koska vaikka sillä oli aluksi epäilyjä mainittujen seikkojen suhteen, valituslautakunta tuli lopulta vakuuttuneeksi siitä, että vertailussa käytetty lajike edusti vertailulajiketta eikä SUMCOL 01 -lajiketta ja että vertailulajike oli yleisesti tunnettu hakemuksen tekopäivänä.
>
> Tämän vuoksi se seikka, että kantaja ei maksanut selvittämistoimeen liittyvää ennakkomaksua, ei ole kausaalinen tekijä päätökselle jättää kyseinen selvittämistoimi toteuttamatta.'"

IV Oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

11. Schräder nosti riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteen ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 18.7.2006 saapuneella kannekirjelmällä. Kanne perustui pääasiallisesti kahdeksaan kanneperusteeseen, jotka koskivat asetuksen N:o 2100/94 rikkomista – ja jotka perustuivat erityisesti 62 artiklan sekä 7 artiklan 1 ja 2 kohdan rikkomiseen, 67 artiklan 2 kohdan, 70 artiklan 2 kohdan, 75 artiklan ja ”yleisen kiellon tehdä oikeusvaltiossa päätöksiä, jotka tulevat yllätyksenä” rikkomiseen sekä 76 ja 88 artiklan rikkomiseen – ja asetuksen N:o 1239/95 60 artiklan 1 kohdan ja 62 artiklan 1 kohdan rikkomista.

12. Hylättyään jokaisen näistä kanneperusteista perusteettomana, tehottomana tai merkityksettömänä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen valituksenalaisella tuomiolla ja velvoitti Schräderin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

V Unionin tuomioistuimessa esitetyt vaatimukset

13. Schräder vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-187/06 18.11.2008 antaman tuomion

– hyväksyy valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän vaatimuksen YKLV:n 2.5.2006 tekemän päätöksen (asia A 003/2004) kumoamiseksi.

Toissijaisesti Schräder vaatii 2 kohdan osalta, että unionin tuomioistuin

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen uudelleen ratkaistavaksi

– velvoittaa YKLV:n korvaamaan kaikki kulut, jotka johtuvat tästä menettelystä sekä menettelystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituslautakunnassa.

14. YKLV vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen

– velvoittaa Schräderin korvaamaan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että unionin tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

17. Toinen valitusperuste koostuu viidestä osasta, ja se koskee muuta yhteisön oikeuden rikkomista, ilmeisiä ristiriitaisuuksia ja menettelyvirheitä, jotka liittyvät erityisesti siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti, että tieteellisessä kirjallisuudessa esiintyvä lajikkeen yksityiskohtainen kuvaus voidaan ottaa huomioon osoitettaessa, onko hakemuksen kohteena oleva lajike yleisesti tunnettu.

VI Valitus

A *Alustavat huomautukset*

18. YKLV katsoo, että tämän valituksen perusteena olevat valitusperusteet on jätettävä tutkimatta, koska ne koskevat kokonaisuudessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteuttamaa tosiseikkojen ja selvitysaineiston arviointia. YKLV kiistää joka tapauksessa kaikki Schräderin perustelut ja katsoo, että tämän esittämät valitusperusteet on hylättävä perusteettomina.

15. Schräder vetoaa valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, jotka molemmat jakautuvat useaan osaan.

16. Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka muodostuu kuudesta osasta, Schräder väittää ennen kaikkea, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki riidanalaista päätöstä tutkiessaan lukuisia menettelyvirheitä, koska se asetti kohtuuttomia vaatimuksia hänen esittämilleen seikoille, teki ristiriitaisia päätelmiä, loukkasi oikeutta tulla kuulluksi, määritti tosiseikat ilmeisen virheellisesti ja otti tosiseikat ja selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla.

19. Koska tässä valituksessa tulee esille tutkittavaksi ottamiseen liittyviä kysymyksiä ja koska molemmat tämän oikeudenkäynnin asianosaisista ovat esittäneet huomioitaan tuomioistuinvalvonnan ulottuvuudesta asioissa, jotka koskevat asetuksen N:o 2100/94 nojalla myönnettävää kasvinjalostajanoikeutta, tässä yhteydessä vaikuttaa asiaankuuluvalta esittää joitakin yleisiä huomioita unionin tuomioistuinten tehtävästä tällaisissa asioissa sekä niiden toimivallan rajoista.

20. On ensinnäkin huomattava, että YKLV:n päätöksiä kasvinjalostajanoikeuksien hyväksymisestä tai hylkäämisestä koskee lähtökohtaisesti – paitsi siltä osin kuin kyseisen päätöksen tehnyt YKLV:n elin tekee itse ennakkotarkastuksen – kolmiportainen valvontajärjestelmä, jossa ensimmäinen ”sisäinen” valitus tehdään valituslautakunnalle. Asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 1 ja 2 kohdasta ilmenevällä tavalla tämän hallinnollisen muutoksenhakumenettelyn jälkeen on mahdollisuus ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ja edelleen yhteisöjen tuomioistuimen harjoittamaan tuomioistuinvalvontaan EY 225 artiklan nojalla.

21. Tässä yhteydessä on huomattava, että valvonnan kohde on erilainen jokaisessa näistä asteista. Valituslautakunnan osalta asetuksen N:o 2100/94 71 ja 72 artiklasta ilmenee, että se voi tutkia asian uudelleen ja tehdä sitä koskevan päätöksen, ja näin toimiessaan se voi käyttää YKLV:n toimivaltaa. Sillä on siten oikeus arvioida valitus uudelleen täysimääräisesti sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta.[5]

22. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valvoo kanteen kohteena olevan valituslautakunnan päätöksen laillisuutta. Se siten arvioi, rasittiko päätöstä sen tekohetkellä[6] valituslautakunnassa jokin asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 1 kohdassa mainituista perusteista, joita ovat puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen, tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö.

23. Yhteisöjen tuomioistuimessa käsiteltävä valitus koskee sitä vastoin EY 225 artiklan nojalla päätöksen tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion laillisuutta. Nyt käsiteltävänä olevassa valituksessa unionin tuomioistuimella ei siten ole toimivaltaa tutkia valituslautakunnan päätöstä eikä YKLV:n alun perin tekemää päätöstä. Valitusmenettely ei myöskään ole tarkoitettu yleiseksi ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen uudelleentutkinnaksi. Sen sijaan vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisöjen tuomioistuimen valitusta koskeva toimivalta rajoittuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemään oikeudelliseen arviointiin, joka perustuu tässä tuomioistuimessa esitettyihin kanneperusteisiin, eikä tämä toimivalta lähtökohtaisesti koske tosiseikkojen määrittämistä.[7]

5 – Yhteneväisyyksiä voidaan tältä osin löytää yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 40/94 (EYVL L 11, s. 1) luodusta valvontajärjestelmästä; ks. erityisesti asia C-29/05 P, SMHV v. Kaul, tuomio 13.3.2007, Kok., s. I-2213, 56 ja 57 kohta.

6 – Vrt. tässä yhteydessä edellä alaviitteessä 5 mainittu asia Kaul, tuomion 53 ja 54 kohta sekä asia C-416/04 P, Sunrider v. SMHV, tuomio 11.5.2006, Kok., s. I-4237, 55 kohta.

7 – Ks. vastaavasti asia C-348/06 P, komissio v. Girardot, Kok., tuomio 21.2.2008, Kok., s. I-833, 49 kohta ja asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 20.10.1993, Kok., s. I-1981, 59 kohta.

24. Kun yhteisöjen tuomioistuimet arvioivat yhteisön toimielinten hallinnollisia toimia, niitä koskevat tietyt rajoitukset, jotka liittyvät tuomioistuimen harjoittaman valvonnan ”syvyyteen”, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi alustavissa huomioissaan valituksenalaisen tuomion 59–62 kohdassa.

25. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että yhteisön hallintoviranomaisille on myönnettävä harkintavaltaa silloin, kun ne joutuvat toimivaltaansa käyttäessään tekemään monitahoisia, luonteeltaan teknisiä, tieteellisiä, taloudellisia tai yhteiskunnallisia arviointeja.[8] Oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että silloin, kun valvotaan tällaiseen arviointiin perustuvia hallinnollisia päätöksiä, yhteisöjen tuomioistuinten on pidättäydyttävä korvaamasta omalla arvioinnillaan toimivaltaisen viranomaisen arviointia. Tästä seuraa, että tuomioistuinten harjoittaman valvonnan on tällaisissa asioissa rajoituttava ainoastaan sen tutkintaan, onko tätä toimivaltaa käytettäessä tehty ilmeistä virhettä, onko harkintavaltaa käytetty väärin tai onko kyseinen toimielin selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat.[9] Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa, yhteisön tuomioistuinten on näissä tapauksissa erityisesti tutkittava esitetyn selvityksen aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus sekä tarkistettava, sisältääkö tämä selvitys kaikki tiedot, jotka on otettava huomioon tämän monitahoisen tilanteen arvioinnissa.[10]

26. Mielestäni tätä oikeuskäytäntöä voidaan soveltaa myös yhteisön kasvinjalostusoikeuksien myöntämiseen siltä osin kuin tällä alalla tehty hallinnollinen päätös perustuu edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetun kaltaiseen monitahoiseen arviointiin; kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 63–66 kohdassa, näin on epäilyksettä silloin, kun arvioidaan kasvilajikkeen erotettavuutta asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen edellytysten valossa.

8 – Ks. vastaavasti mm. asia C-99/99, Italia v. komissio, tuomio 14.12.2000, Kok., s. I-11535, 26 kohta; asia C-150/94, Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto, tuomio 19.11.1998, Kok., s. I-7235, 49 kohta; yhdistetyt asiat C-27/00 ja C-122/00, Omega Air, tuomio 12.3.2002, Kok., s. I-2569, 65 kohta; asia C-87/00, Nicoli v. Eridania, tuomio 12.10.2004, Kok., s. I-9357, 37 kohta; asia C-372/97, Italia v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-3679, 83 kohta ja asia C-169/95, Espanja v. komissio, tuomio 14.1.1997, Kok., I-135, 34 kohta.

9 – Ks. vastaavasti yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys asiassa C-474/00 P(R), komissio v. Bruno Farmaceutici ym., määräys 11.4.2001, Kok., s. I-2909, 90 kohta; asia C-202/06 P, Cementbouw v. komissio, tuomio 18.12.2007, Kok., s. I-12129, 53 kohta ja asia C-343/07, Bavaria ja Bavaria Italia, tuomio 2.7.2009, Kok., s. I-5491, 82 kohta.

10 – Ks. vastaavasti asia C-525/04 P, Espanja v. komissio (Lenzing), tuomio 22.11.2007, Kok., s. I-9947, 57 kohta ja asia C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés v. komissio, tuomio 18.7.2007, Kok., s. I-6557, 76 ja 77 kohta.

27. Koska valitusperusteiden, joihin Schräder vetoaa, eri osat ovat kuitenkin osittain päällekkäisiä ja osin toistuvia, on arvioitava yhdessä i) ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa sekä ii) ensimmäisen valitusperusteen kolmas, neljäs ja viides osa. Samalla tavoin toisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja kolmas osa arvioidaan yhdessä.

B *Valitusperusteet*

1. Ensimmäinen valitusperuste

a) Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia siitä, että vertailulajike ja hakemuksen kohteena oleva lajike olivat itse asiassa samaa lajiketta

i) Pääasialliset perustelut

28. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa Schräder riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 76, 79 ja 131 kohdassa tekemän arvioinnin, joka koskee Heinen lausuntoja siitä, onko van Jaarsveldin toimittama vertailulajike tosiasiallisesti samanlainen kuin hakemuksen kohteena oleva SUMCOL 01 -lajike. Schräder väittää ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, että Schräder ei ollut esittänyt mitään selvitystä sen väitteensä tueksi, jonka mukaan Heinen lausunnot oli esitetty riidanalaisessa päätöksessä epätäydellisesti. Toiseksi valituslautakunnassa 30.9.2005 pidetystä suullisesta käsittelystä laadittu pöytäkirja, joka mainitaan valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa, ei voi Schräderin mukaan olla ehdoton selvitys osapuolten suullisessa käsittelyssä esittämistä lausunnoista, koska tämä pöytäkirja laadittiin asetuksen N:o 1239/95 63 artiklan 2 kohdan vastaisesti. Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tukeutui myös valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa selvitykseen, joka ei sisältynyt asiakirja-aineistoon, ja siten se otti selvityksen vääristyneellä tavalla huomioon ja tukeutui Heinen sähköpostien arvioinnissa pelkkään arvailuun.

29. Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt menettelyvirheitä, jotka liittyvät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 36, 71, 73, 74, 79 ja 131 kohdassa tekemään arviointiin, jonka mukaan van Jaarsveldin toimittama vertailulajike ja hakemuksen kohteena oleva lajike eivät olleet tosiasiallisesti samanlaisia. Schräderin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei

voinut perustellusti katsoa valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että yleiset seikat, joihin hän oli viitannut, eivät riitä sen Bundessortenamtin päätelmän kumoamiseen, jonka mukaan van Jaarsveldin toimittaman vertailulajikkeen ja hakemuksen kohteena olevan SUMCOL 01 -lajikkeen eroavaisuudet eivät johdu ympäristötekijöistä.

30. Schräder väittää tässä yhteydessä ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin asetti hänelle kohtuuttomia vaatimuksia, jotka liittyivät hänen esittämiinsä seikkoihin, ja siten se rikkoi asian selvittämistä koskevia periaatteita. Kun otetaan erityisesti huomioon aika, joka oli jo kulunut kasvien tutkimisesta, hän ei enää voinut esittää tarkempaa selvitystä Heinen valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämien väitteiden kumoamiseksi. Schräder huomauttaa myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa, että Heine oli esittänyt lausuntonsa asianosaisena eikä todistajan tai asiantuntijan ominaisuudessa. Koska Schräder oli kiistänyt nämä lausunnot, valituslautakunnalla ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ei ollut Schräderin mukaan oikeutta antaa enemmän painoa YKLV:n lausumille ilman selvitystä, jonka hän oli tarjoutunut esittämään. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi yleisesti hänen tarjouksensa selvityksen esittämisestä, se rikkoi Schräderin mukaan hänen oikeuttaan tulla kuulluksi.

31. Toiseksi Schräder väittää, että tehdessään valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa riidanalaisen päätelmän, jonka mukaan hänen esittämänsä seikat eivät olleet riittävän täsmällisiä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti tosiseikat ja selvityksen huomioon vääristyneellä tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti Schräderin mukaan erityisesti huomioimatta sen seikan, että Schräder oli lausunut vuonna 2003 vertailluista lajikkeista valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä ja vertailtujen lajikkeiden erityisistä eroista kirjallisissa huomautuksissaan 14.10.2005. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi Schräderin mukaan kannekirjelmän 43 kohdassa esitetystä tarjouksesta esittää asiantuntijatodistelua sen väitteensä tueksi, jonka mukaan nämä erot voidaan selittää sillä, että Bundessortenamt on lisännyt vertailulajiketta.

ii) Arviointi

32. Haluaisin ensinnäkin huomauttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on yksinomaan toimivaltainen yhtäältä määrittämään tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa sen toteamusten asiallinen paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan kyseisiä tosiseikkoja. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, yhteisöjen tuomioistuin on EY 225 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näistä

tosiseikoista tekemään oikeudelliseen luonnehdintaan ja sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa.[11]

33. Yhteisöjen tuomioistuimella ei siten ole toimivaltaa määrittää asian tosiseikastoa eikä lähtökohtaisesti myöskään arvioida sitä selvitystä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut. Silloin, kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.[12]

34. Seuraavaksi nämä väitteet on asetettava valituksenalaisen tuomion asiayhteyteen.

35. Valituksenalaisen tuomion osissa, joihin nämä väitteet liittyvät, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana sille esitetyn ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan, jossa Schräder väitti, että YKLV ja valituslautakunta olivat väärässä katsoessaan, että SUMCOL 01 -lajike ei ollut asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa tarkoitetulla tavalla erotettava.

36. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että Schräderin mainitsemat seikat eivät riittäneet osoittamaan, että Bundessortenamt ja sen jälkeen YKLV sekä YKLV:n valituslautakunta olisivat tehneet sellaisen ilmeisen arviointivirheen, joka voi johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.

37. Ensimmäisen valitusperusteen kahdessa ensimmäisessä osassa tämä arviointi on kiistetty kahdessa suhteessa: ensinnäkin siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa, että Schräderin esittämät seikat ympäristötekijöiden vaikutuksista eivät riittäneet kumoamaan Bundessortenamtin vastakkaista päätelmää, ja toiseksi siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tuomion 77–79 kohdassa hyväksynyt Schräderin perusteluja, jotka koskivat Heinen esittämiä

11 – Ks. vastaavasti erityisesti yhdistetyt asiat C-101/07 P ja C-110/07 P, Coop de France bétail et viande ym. v. komissio, tuomio 18.12.2008, Kok., s. I-10193, 58 kohta; asia C-551/03 P, General Motors v. komissio, tuomio 6.4.2006, Kok., s. I-3173, 51 kohta ja asia C-266/06 P, Degussa v. komissio, tuomio 22.5.2008, 72 kohta.

12 – Ks. vastaavasti edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Coop de France bétail et viande ym. v. komissio, tuomion 59 kohta; edellä alaviitteessä 11 mainittu asia General Motors v. komissio, tuomion 52 kohta ja edellä alaviitteessä 11 mainittu asia Evonik Degussa v. komissio, tuomion 73 kohta.

toteamuksia valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä sekä YKLV:lle osoitetussa sähköpostiviestissä.

38. Siltä osin kuin Schräderin tarkoituksena on siten osoittaa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut perustellusti päätellä, että edellä mainitut tosiseikat ja olosuhteet eivät riittäneet valituslautakunnan vahvistaman Bundessortenamtin päätelmän kumoamiseen, hän riitauttaa tosiasiallisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän tosiseikkoja koskevan arvioinnin ja kiistää sen näille tosiseikoille antaman näyttöarvon, vaikka hän muodollisesti vetoaa oikeudellisiin virheisiin.

39. Näillä perusteilla ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa on edellä mainitun oikeuskäytännön [13] valossa jätettävä tutkimatta.

40. Siltä osin kuin Schräder väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti tosiseikat ja selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla arvioidessaan Heinen lausuntoihin pohjautuvia perusteluja ympäristötekijöiden vaikutuksia vertailulajikkeen ja hakemuksen kohteena olevan lajikkeen eroihin, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on katsottu, että selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, jos ilman, että on tarpeen turvautua uuteen selvitysaineistoon, on selvää, että olemassa olevan selvitysaineiston arviointi oli ilmeisen virheellistä. [14]

41. Esitetyillä seikoilla, joihin ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen ja toisen osa yhteydessä viitattiin, pelkästään riitautetaan monelta osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskeva arviointi ja erityisesti valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa tehdyn päätelmän osalta arvioinnin vajavainen luonne. Schräder ei kuitenkaan ole osoittanut, millä tavoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon selvitysaineiston vääristyneellä tavalla edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla. Tästä on huomautettava, että sen osoittaminen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi voinut tai sen olisi Schräderin mukaan tullut arvioida selvitysaineisto eri tavoin ja antaa näille tosiseikoille erilainen merkitys, on eri asia kuin sen osoittaminen, että tuomioistuimen näitä tosiseikkoja ja selvitysaineistoa koskeva arviointi oli ilmeisen virheellinen.

13 – Ks. edellä 32 ja 33 kohta.

14 – Ks. vastaavasti mm. asia C-304/06 P, Eurohypo v. SMHV, tuomio 8.5.2008, Kok., s. I-3297, 34 kohta; asia C-229/05 P, PKK ja KNK v. neuvosto, tuomio 18.1.2007, Kok., s. I-439, 37 kohta ja edellä alaviitteessä 10 mainittu asia Industrias Químicas del Vallés v. komissio, tuomion 60 kohta.

42. Mielestäni väitteet siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi näissä valituksenalaisen tuomion kohdissa todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä, eivät myöskään ole perusteltuja.

43. On ensinnäkin tärkeää muistaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ollut itse kokonaisuudessaan arvioida sitä, puuttuiko SUMCOL 1 -lajikkeelta asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa tarkoitettu erotettavuus. Sen tehtävä oli sen sijaan tutkia, oliko valituslautakunta tehnyt ilmeisen virheen tässä arvioinnissa.[15]

44. Toiseksi on täsmennettävä Heinen lausuntojen arvioinnista, että vaikka oletettaisiin Schräderin väittämällä tavalla, että suullisen käsittelyn pöytäkirjaa ei ole asetuksen N:o 1239/95 63 artiklan 2 kohdan vastaisesti toimitettu asianosaisille hyväksyttäväksi, tämä ei ole yksinään riittävä menettelyvirhe kyseenalaistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viittausta tähän pöytäkirjaan valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa. Ei myöskään ole unionin tuomioistuimen, jonka käsiteltäväksi asia on valituksella saatettu, vaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävä arvioida, onko Heinen lausumat esitetty riidanalaisessa päätöksessä epätäydellisesti, minkä osalta kyseinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 131 kohdassa, ettei tätä oltu näytetty toteen, eikä se tässä suhteessa tehnyt ilmeistä arviointivirhettä.[16] Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toi valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa esiin, miksi sen näkemyksen mukaan Heinen 20.6.2005 päivättyyn sähköpostiviestiin sisältyneelle toteamukselle ei pidä antaa näytön kokonaisarvioinnissa erityistä painoarvoa. Se määritti siten yksinomaisen selvityksen arviointia koskevan toimivaltansa perusteella tälle toteamukselle annettavan näyttöarvon, eikä ole osoitettu, että näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut asian selvittämistä tai todistustaakkaa koskevia menettelysääntöjä.

45. Mielestäni sama koskee i) sitä, kuinka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon Heinen valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämän toteamuksen, ja ii) valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa tehtyä päätelmää. Jälkimmäisestä kohdasta on täsmennettävä, että ei voida katsoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi Schräderin tuomiota koskevan tulkinnan mukaisesti ”asettanut kohtuuttomia vaatimuksia” hänen esittämilleen seikoille tai ”moittinut” häntä siitä, ettei hän

15 – Vrt. edellä 25, 26 ja 36 kohta.

16 – On täsmennettävä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetyn kannekirjelmän 41 kohdassa Schräder tarjoutui esittämään Heinen todistajana kuulemisen muodossa selvitystä, jonka tarkoituksena oli vahvistaa hänen valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämänsä lausumat, eikä tarkoituksena ollut erityisesti esittää selvitystä pöytäkirjan täydellisyydestä.

toimittanut täsmällisempää selvitystä; arvioidessaan tälle selvitykselle annettavaa painoarvoa – ja näin ollen mielestäni tekemättä menettelyvirhettä – se totesi sen sijaan yksinkertaisesti, että Schräderin esittämät selitykset, todistukset ja asiantuntijalausunnot eivät riittäneet kumoamaan Bundessortenamtin päätelmää.

46. Lopuksi siltä osin kuin Schräder toistuvasti väittää kaikissa tässä valituksessa esitetyissä valitusperusteissa, että tosiseikkojen arviointi oli epätäydellistä ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi hänen tarjouksestaan esittää selvitystä, haluaisin huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuin on vakiintuneesti katsonut asiaosaisen esittämistä vaatimuksista prosessinjohtotoimen tai asian selvittämistoimen määräämiseksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää. Sen arvioiminen, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetty näyttö riittävää, kuuluu sen yksinomaiseen toimivaltaan, eikä unionin tuomioistuin voi arvioida sitä valituksen yhteydessä, paitsi jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu vääristyneellä tavalla huomioon tai jos tämän määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi oikeudenkäyntiasiakirjoista.[17] Koska tässä asiassa ei ole osoitettu, että tosiseikat olisi otettu vääristyneellä tavalla huomioon tai että tosiseikasto ei pitäisi paikkaansa,[18] väitteet siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti huomioimatta tarjouksen selvityksen esittämisestä, on mielestäni hylättävä.

47. Edellä esitetyn perusteella katson, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa on hylättävä.

b) Ensimmäisen valitusperusteen kolmas, neljäs ja viides osa, joissa väitetään, että Jaarsveldin toteamuksen uskottavuuden arviointiin liittyy oikeudellisia virheitä

i) Pääasialliset perustelut

48. Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa koskee SUMCOL 1 -lajikkeen saatavuutta Etelä-Afrikassa vuonna 2002, ja se kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen päätelmään valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, jonka mukaan ”kantaja on osoittanut korkeintaan,

17 – Ks. vastaavasti C-47/07 P, Masdar v. komissio, tuomio 16.12.2008, Kok., s. I-9761, 99 kohta; asia C-315/99 P, Ismeri Europa v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 10.7.2001, Kok., s. I-5281, 19 kohta sekä yhdistetyt asiat C-75/05 P ja C-80/05 P, Saksa ym. v. Kronofrance, tuomio 11.9.2008, Kok., s. I-6619, 78 kohta.

18 – Vrt. edellä 41–45 kohta.

että kenialaisella Florensis-nimisellä yrityksellä oli vuoden 2001 lopussa hallussaan rajoitettu määrä kyseisen lajikkeen yksilöitä tuotantokokeita varten ja että eteläafrikkalainen Alba-Atlantis-yritys oli selvästi ilmaissut hetkellisen kiinnostuksensa saada lisenssi kyseisen lajikkeen jälleenmyymiseksi yksinoikeudella Etelä-Afrikassa". Schräderin mukaan nämä päätelmät ovat virheellisiä, koska hän on myös osoittanut, että hakemuksen kohteena olevaan lajikkeeseen kuuluvia kasveja oli mahdollista tilata Afrikkaan postitse Saksasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti Schräderin mukaan myös huomioimatta hänen tarjouksensa esittää selvitys siitä, että van Jaarsveldin omassa yksityisessä puutarhassa kasvava kasvi kuuluu hakemuksen kohteena olevaan lajikkeeseen eikä yleisesti Etelä-Afrikan taimitarhoilla saatavilla olevaan lajikkeeseen. Schräder väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi oli epäjohdonmukaista ja että se otti selvityksen huomioon vääristyneellä tavalla siltä osin kuin tuomiossa vahvistettiin valituslautakunnan päätelmä siitä, että vertailulajike oli yleisesti saatavilla Etelä-Afrikan taimitarhoilla, vaikka Schräder oli ilman, että hänen väitettään olisi tältä osin kiistetty, todennut, että eteläafrikkalainen yritys oli kiinnostunut hankkimaan lisenssin kyseisen lajikkeen jälleenmyymiseksi yksinoikeudella.

49. Ensimmäisen valitusperusteen neljännessä osassa Schräder riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 84, 93 ja 95 kohdassa tekemän arvioinnin van Jaarsveldin uskottavuudesta ja puolueettomuudesta asiantuntijatodistajana SUMCOL 01 -lajikkeen rekisteröinnissä. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei Schräderin mukaan ottanut huomioon osia hänen esittämistään seikoista ja jätti huomioimatta hänen tarjouksensa selvityksen esittämisestä siitä, että van Jaarsveldilla oli itse asiassa intressi estää hakemuksen kohteena olevan lajikkeen rekisteröinti.

50. Ensimmäisen valitusperusteen viides osa kohdistuu erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa tekemään päätelmään, jonka mukaan Schräder ei ollut esittänyt mitään sellaisia seikkoja, joiden perusteella olisi voitu vakavasti epäillä van Jaarsveldin antamien lausuntojen uskottavuutta. Schräder väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon useita seikkoja, jotka osoittivat van Jaarsveldin uskottavuuden olevan kyseenalainen.

ii) Arviointi

51. Ensimmäisen valitusperusteen kolmannen, neljännen ja viidennen osan yhteydessä esitetyt väitteet kohdistuvat ensinnäkin ennen kaikkea ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluihin, joiden nojalla se hylkäsi valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa perustelut, joilla Schräder pyrki kumoamaan valituslautakunnan päätelmän siitä, että kokemuksen perusteella SUMCOL 01

-lajikkeeseen kuuluvat kasvit eivät olisi voineet kulkeutua van Jaarsveldin yksityiseen puutarhaan.

52. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 86 ja 87 kohdassa, että vaikka valituslautakunnan oletettaisiin tehneen virheen, kun se omaksui tämän näkemyksen, kuten Schräder pyrki osoittamaan, tällaisella virheellä ei olisi vaikutusta riidanalaisen päätöksen laillisuuteen, koska väitetyn mahdollisuuden olemassaolo ei ole riittävä, jotta voitaisiin asettaa kyseenalaiseksi YKLV:n arviointi, joka perustuu teknisen tutkimuksen tuloksiin ja jonka mukaan SUMCOL 01 -lajike ja van Jaarsveldin toimittama lajike ovat kaksi eri lajiketta.

53. On siten selvää, että seikat, jotka on esitetty ensimmäisen valitusperusteen kolmannen, neljännen ja viidennen osan yhteydessä, kohdistuvat valituksenalaisen tuomion perusteluihin, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sisällytti tuomioon pelkästään täydentävänä tietona. Koska nämä seikat eivät voi johtaa tämän tuomion kumoamiseen siinäkään tapauksessa, että niiden oletetaan olevan perusteltuja, ne on hylättävä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti tehottomina.[19]

54. Mielestäni on nimittäin joka tapauksessa katsottava, että näitä väitteitä ei voida tutkia, koska ne koskevat erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia, jonka mukaan ei ole osoitettu, että SUMCOL 01 -lajike oli saatavilla Etelä-Afrikassa merkityksellisenä ajankohtana, sekä päätelmiä, joilla hylättiin kantajan väitteet sen osoittamiseksi, että van Jaarsveldin toteamukset eivät olleet uskottavia. Hakemalla muutosta näihin arviointeihin Schräder selvästi riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tosiseikkoja koskevan arvioinnin ja pyytää unionin tuomioistuinta korvaamaan omalla arvioinnillaan ensimmäisen oikeusasteen arvioinnin.[20]

55. Mielestäni ei myöskään vaikuta siltä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tämän valituksenalaisen tuomion perusteluissa ottanut selvitysaineiston vääristyneellä tavalla huomioon tai perustanut arviointinsa riittämättömään selvitykseen.[21]

56. Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen kolmas, neljäs ja viides osa on hylättävä.

19 – Ks. vastaavasti mm. C-273/05 P, SMHV v. Celltech, tuomio 19.4.2007, Kok., s. I-2883, 55 ja 56 kohta; asia C-122/01 P, T. Port v. komissio, tuomio 8.5.2003, Kok., s. I-4261, 17 kohta ja asia C-244/91 P, Giorgio Pincherle v. komissio, tuomio 22.12.1993, Kok., s. I-6965, 31 kohta.

20 – Ks. tässä yhteydessä edellä 33 ja 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

21 – Viittaan tässä myös edellä 46 kohtaan oikeuskäytäntöviittauksineen.

c) Ensimmäisen valitusperusteen kuudes osa, joka koskee väitettä virheellisestä arvioinnista sen osalta, voidaanko vertailulajiketta pitää yleisesti tunnettuna

i) Pääasialliset perustelut

57. Ensimmäisen valitusperusteen kuudennessa osassa, joka koskee valituksenalaisen tuomion 90, 91, 68, 80 ja 96 kohtaa, Schräder väittää pääasiallisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki useita oikeudellisia virheitä arvioidessaan kysymystä siitä, voidaanko van Jaarsveldin toimittamaa lajiketta pitää asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla yleisesti tunnettuna. Nämä virheet johtuivat Schräderin mukaan siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt selvää eroa ”lajikkeen” ja ”lajin” välillä ja käytti näitä käsitteitä osittain synonyymeina.

58. Schräderin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki ensinnäkin virheen ja otti selvityksen huomioon vääristyneellä tavalla olettaessaan, että valituslautakunta, YKLV ja Bundessortenamt olivat katsoneet, että van Jaarsveldin toimittama vertailulajike oli sama kuin Coddin kuvailema ”lajike”. Valituksenalainen tuomio on Schräderin mukaan myös ristiriitainen siitä syystä, että tuomion 80 ja 96 kohdassa todetaan, että Codd on kuvannut kasvitieteellisen *”Plectranthus ornatus* -lajin”, kun taas saman tuomion 91 kohdassa viitataan *”Plectranthus ornatus* -lajikkeeseen”. Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin laajensi Schräderin mukaan oikeudenkäynnin kohdetta, vaikka se totesi valituksenalaisen tuomion 68 kohdassa, että YKLV ei voinut vedota ensimmäistä kertaa tässä oikeudenkäynnissä Coddin kuvailemaan ”lajikkeeseen”, koska valituslautakunta ei ollut ottanut kyseistä lajiketta huomioon.

ii) Arviointi

59. Ensimmäisen valitusperusteen kuudennen osan ensimmäinen väite vaikuttaa perustuvan valituksenalaisen tuomion 91 kohdan varsin rajoittuneeseen tulkintaan.

60. Valituksenalaisen tuomion perusteluissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli sille esitetyn ensimmäisen kanneperusteen toista osaa, jossa Schräder väitti, että YKLV arvioi virheellisesti, että väitetty vertailulajike oli yleisesti tunnettu, ja erityisesti, että van Jaarsveld erehtyi todetessaan, että kyseiset kasvit kuuluivat lajikkeeseen, joka oli ollut saatavilla jo vuosien ajan puutarhaalan liikkeissä Etelä-Afrikassa. Hän katsoi erityisesti, että ainoa seikka, joka oli pystytty näyttämään toteen, oli se, että van Jaarsveldin

yksityisessä puutarhassa kasvaa asianomainen yksittäinen kasvi.[22]

61. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vastasi tähän väitteeseen valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa ja totesi, että Schräder ei ollut esittänyt erityisiä väitteitä eikä erityistä selvitystä sen ensimmäisen kanneperusteen toisen osan tueksi, jonka hän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tiivistämällä tavalla esitti ”riitauttaakseen siten valituslautakunnan näkemyksen, jonka mukaan van Jaarsveldin puutarhasta peräisin oleva vertailulajike on sama lajike kuin mainituissa julkaisuissa kuvattu ja van Jaarsveldin sekä Sadien lausunnoissa tarkoitettu eteläafrikkalainen *Plectranthus ornatus* -lajiin kuuluva lajike”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että valituslautakunta ”totesi perustellusti, että – – lajikkeet ovat samaa lajiketta” van Jaarsveldin lausuntojen perusteella.

62. Edellä mainitun lainauksen tarkoituksena ei siten ollut rinnastaa ”lajiketta” ja ”lajia”[23] toisiinsa vaan sitä vastoin kumota päätelmä, jonka mukaan vertailulajikkeeksi lähetetty näyte oli osa yksittäistä van Jaarsveldin puutarhassa kasvavaa kasvia, ja vahvistaa sen sijaan valituslautakunnan kanta, jota lainataan valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa ja jonka mukaan erinäiset seikat, kuten van Jaarsveldin ja Sadien (Etelä-Afrikan maatalousministeriön edustaja) lausunnot sekä L. E. Coddin kuvaus, osoittavat, että lähetetyt ”pistokkaat olivat *P. ornatus* -lajia, sellaisena kuin se esiintyy Etelä-Afrikassa viljeltynä”.

63. Mielestäni ei siksi voida väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti riidanalaisen päätöksen vääristyneellä tavalla huomioon.

64. Toinen väite koskee sitä, että tuomion 80, 81 ja 91 kohta ovat ristiriitaisia käsitteiden ”lajike” ja ”laji” väitetyn sekaannuksen vuoksi.

65. Tältä osin kysymys ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perustelujen ristiriitaisuudesta tai riittämättömyydestä on oikeuskysymys, minkä vuoksi se voi olla muutoksenhaun kohteena.[24]

22 – Vrt. valituksenalaisen tuomion 55 kohta.

23 – On huomattava, että valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa siihen, että *vertailu*lajike on samaa lajiketta kuin *Plectranthus ornatus -lajin* eteläafrikkalainen *lajike*.

24 – Ks. vastaavasti mm. yhdistetyt asiat C-403/04 P ja C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries ja Nippon Steel v. komissio, tuomio 25.1.2007, Kok., s. I-729, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

66. Valituksenalaisen tuomion kohdista, joihin Schräder viittaa, ei kuitenkaan ilmene, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi ottanut huomioon käsitteiden ”lajike” ja ”laji” eroa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi nimittäin valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa, että *Plectranthus ornatus* -lajiin kuuluu useita eri lajikkeita, ja tuomion 91 kohdassa tuomioistuin totesi, että kysymyksessä on ”eteläafrikkalainen *Plectranthus ornatus* -lajiin kuuluva lajike”.

67. Siltä osin kuin Schräder väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi virheellisesti valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa, että Codd kuvaili julkaisuissaan *Plectranthus ornatus -lajikkeen* sitä vastaavan *lajin* sijaan, on todettava, että tämä ei kuitenkaan tässä yhteydessä todennäköisesti merkitse absoluuttista ristiriitaa, sillä jokainen laji – jo käsitteen luonteen vuoksi – muodostuu ainoastaan siihen kuuluvista lajikkeista, ja siksi kasvilajin yksityiskohtaista kuvausta on vaikea irrottaa lajikkeista, joista se koostuu.

68. Edellä esitetyn valossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei mielestäni käsittänyt väärin käsitteiden ”lajike” ja ”laji” välistä eroa niin, että sen perustelut olisivat epäjohdonmukaiset tai että niiden perusteella olisi tehty virheellisiä päätelmiä.

69. Lopuksi kolmas väite, joka koskee oikeudenkäynnin kohteen laajentamista ja joka vaikuttaa perustuvan valituksenalaisen tuomion 91 kohdan vastaavalle yksinkertaistavalle tulkinnalle, on hylättävä perusteettomana.

70. Tästä syystä ensimmäisen valitusperusteen kuudes osa on mielestäni hylättävä.

71. Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

2. Toinen valitusperuste

a) Toisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja kolmas osa, joissa väitetään, että siltä osin kuin valituksenalaisessa tuomiossa katsotaan, että julkaisut voidaan ottaa huomioon arvioitaessa, oliko vertailulajike yleisesti tunnettu, tuomio on ilmeisen ristiriitainen, selvityksen vastaanottamiseen liittyy virheitä ja yhteisön oikeutta on rikottu

i) Pääasialliset perustelut

72. Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa viitataan valituksenalaisen tuomion 96–100 kohtaan, ja se koskee jälleen kerran eroa kasvitieteellisen lajin ja lajikkeen välillä. Schräder katsoo, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä, että tieteellisen kirjallisuuden kuvaukset koskivat kasvitieteellisiä lajeja eivätkä lajikkeita, sen perustelut olivat tältäkin osin ilmeisen ristiriitaiset. Tältä osin hän väittää, että valituksenalaisen tuomion 80 ja 96 kohta osoittavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin piti *Plectranthus ornatusta* useista lajikkeista muodostuvana lajina ja että kyseessä olevien julkaisujen kuvaukset koskevat kasvitieteellistä lajia, kun taas UPOV:n asiakirjassa TG/1/3, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lainasi, viitataan ainoastaan ”kasvilajikkeen” yksityiskohtaiseen kuvaukseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa tekemä arviointi ei ole Schräderin mukaan johdonmukainen tuomion 66 kohdan tutkinnan laajuutta koskevan määrittelyn kanssa.

73. Toisen valitusperusteen toisessa osassa Schräder väittää, kuten tämän valitusperusteen ensimmäisestä osasta myös ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, YKLV ja valituslautakunta eivät selvästi ole ottaneet vastaan riittävää selvitystä, koska huomioonotetuissa julkaisuissa kuvatun kasvin ominaispiirteitä ei verrattu hakemuksen kohteena olevan lajikkeen ominaispiirteisiin.

74. Toisen valitusperusteen kolmannessa osassa Schräder väittää, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 97–99 kohdassa, kasvilajikkeen yksityiskohtaisen kuvauksen julkaisemista ei voida yhteisön oikeuden nojalla lähtökohtaisesti ottaa huomioon sen osoittamiseksi, että vertailulajike on yleisesti tunnettu. Tämän väitteen tueksi Schräder vetoaa vuoden 1978 ja 1991 UPOV-sopimuksiin, Saksan oikeuteen ja patenttioikeuteen.

ii) Arviointi

75. Kuten ensimmäisen valitusperusteen kuudennessa osassa, toisen valitusperusteen

ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa osassa pyritään kyseenalaistamaan arviointi, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti, että valituslautakunta katsoi perustellusti vertailulajikkeen olevan yleisesti tunnettu.

76. Siltä osin kuin toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on päällekkäinen ensimmäisen valitusperusteen kuudennen osan kanssa, viittaan edellä esittämiini huomautuksiin.[25] Valituksenalaisen tuomion 98 kohdan osalta on täsmennettävä, että UPOV:n asiakirjassa TG/1/3 todetaan ainoastaan, että lajikkeen yksityiskohtaisen kuvauksen julkaiseminen on muun muassa eräs niistä seikoista, jotka otetaan huomioon arvioitaessa, onko lajike on yleisesti tunnettu. Tämä todettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 2 kohdasta tekemän tulkinnan tukemiseksi valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa, jonka mukaan yksityiskohtaisen kuvauksen julkaiseminen voidaan ottaa huomioon tämän määräyksen nojalla. Vaikka UPOV:n määräyksissä viitataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen itse valituksenalaisen tuomion 97 kohdassa toteamalla tavalla ”kasvilajikkeen” yksityiskohtaisen kuvauksen julkaisemiseen, tämä seikka ei yksinään riitä sen osoittamiseen, että valituksenalaista tuomiota rasittaa ilmeinen ristiriitaisuus, koska siinä katsottiin, että valituslautakunta saattoi ottaa huomioon yksityiskohtaisen kuvauksen julkaisemisen kyseisissä teoksissa.

25 – Ks. edellä 66 ja 67 kohta.

77. Toisen valitusperusteen toisesta osasta on huomautettava, että tässä valituksessa ei ensinnäkään voida tutkia YKLV:ssa ja valituslautakunnassa käydyn menettelyn tai erityisesti selvityksen vastaanottamisen laillisuutta, vaan kysymys on sen sijaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn menettelyn laillisuudesta.

78. Toiseksi tuomion osissa, joita nämä väitteet koskevat, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ainoastaan arvioi, oliko valituslautakunta oikeutettu ottamaan kyseessä olevan tieteellisen kirjallisuuden huomioon sen osoittamiseksi, että vertailulajike on yleisesti tunnettu. Ei siten voida menestyksekkäästi väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole vastaanottanut riittävää selvitystä, koska tässä kirjallisuudessa kuvattuja kasvin ominaispiirteitä ei verrattu hakemuksen kohteena olevan lajikkeen ominaispiirteisiin.

79. Toisen valitusperusteen kolmannesta osasta on korostettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa, että asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 2 kohdassa mainitaan muutamia tilanteita, joissa ”muun muassa” toisen lajikkeen olemassaolo on yleisesti tunnettu seikka, mutta kyseisessä säännöksessä ei luetella tyhjentävästi seikkoja,

jotka voidaan tältä osin ottaa huomioon, eikä se sisällä muuta selvityksen vastaanottamista rajoittavaa säännöstä.

80. Lisäksi se seikka, että toisin kuin UPOV-sopimuksen vuoden 1978 versiossa, saman sopimuksen vuoden 1991 version 7 artiklassa, johon Schräder tämän valitusperusteen osalta vetoaa, ei nimenomaisesti mainita yksityiskohtaista kuvausta julkaisussa seikkana, joka voidaan ottaa huomioon, ei yksinään riitä osoittamaan, että sitä ei sallittaisi sopimuksen nojalla ja ettei tällaista selvitystä voida asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 2 kohdan säännöksen nojalla käyttää. Saksan oikeuden ja patenttioikeuden kanssa tehdyt vertailut eivät myöskään ole merkityksellisiä asetuksen tulkinnassa.

81. Ei siksi ole pakottavia syitä, jotka mielestäni perustelisivat yleistä kieltoa ottaa huomioon tieteellisiä julkaisuja asetuksen N:o 2100/94 7 artiklan 2 kohdan yhteydessä. Missä määrin tietty julkaisu osoittaa tai edesauttaa sen osoittamisessa, että tietty vertailulajike on yleisesti tunnettu, on täysin toinen kysymys, joka arvioidaan jokaisen asian olosuhteiden ja erityisesti kyseisen julkaisun täsmällisen sisällön osalta erikseen.

82. Tekemättä oikeudellista virhettä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi siten mielestäni katsoa, että valituslautakunnalla oli oikeus ottaa huomioon kyseisten teosten yksityiskohtaiset kuvaukset sen osoittamiseksi, onko vertailulajike yleisesti tunnettu.

83. Lopuksi on huomattava, että nämä julkaisut olivat joka tapauksessa ainoastaan yksi seikka muiden sellaisten tekijöiden joukossa, joita valituslautakunta arvioi osoittaessaan, että van Jaarsveldin vertailulajike oli yleisesti tunnettu.

84. Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen toinen ja kolmas osa on hylättävä.

b) Toisen valitusperusteen neljäs osa, jossa väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki Schräderin esittämiin asetuksen N:o 2100/94 62 artiklan rikkomista koskeviin perusteluihin liittyvän virheen

i) Pääasialliset perustelut

85. Toisen valitusperusteen neljännessä kohdassa Schräder väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 104 kohdassa, että hänen esittämänsä näkemys, johon viitataan valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa ja jonka mukaan YKLV:n olisi pitänyt todeta, että SUMCOL 01 -lajike on selvästi erotettava, oli ilmeisessä ristiriidassa kantajan esittämän näkemyksen kanssa, jonka mukaan hakemuksen kohteena oleva SUMCOL 01 -lajike ja van Jaarsveldin toimittama vertailulajike ovat yhtä ja samaa lajiketta. Väitettyä ristiriitaa ei Schräderin mukaan ole, koska jos van Jaarsveldin toimittamat kasvit kuuluivat SUMCOL 01 -lajikkeeseen, mitään sellaista ”vertailulajiketta” ei ollut, josta SUMCOL 01 ei ole selvästi erotettava.

ii) Arviointi

86. Haluaisin ensinnäkin huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen kolmannen osan yhteydessä Schräder väitti tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa toteamalla tavalla, että YKLV:n olisi tullut todeta, että SUMCOL 01 -lajike oli selvästi erotettava. Koska Schräder oli yrittänyt näyttää tämän kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että hakemuksen kohteena oleva lajike ja van Jaarsveldin toimittama vertailulajike olivat tosiasiassa samaa lajiketta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi tekemättä oikeudellista virhettä todeta tuomion 104 kohdassa, että nämä kaksi näkemystä olivat ilmeisessä ristiriidassa keskenään.

87. Toiseksi se, että Schräderin ensimmäisen kanneperusteen kolmanteen osaan liittyvät perustelut nojautuivat virheelliselle lähtöoletukselle, oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan valituksenalaisen tuomion 105 kohdasta ilmenevällä tavalla joka tapauksessa jo selvää ensimmäisen kanneperusteen kahden ensimmäisen osan tarkastelun perusteella.

88. Väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että Schräderin esittämät näkemykset olivat ristiriitaisia, ei siten voi olla – vaikka sen oletettaisiin olevan perusteltu – tehokas ja vaikuttaa tuomion pätevyyteen.

89. Toisen valitusperusteen neljäs osa on näin ollen hylättävä.

c) Toisen valitusperusteen viides osa, jossa väitetään, että arviointiin Heinen osallistumisesta valituslautakunnassa pidettyyn suulliseen käsittelyyn liittyy oikeudellisia virheitä

i) Pääasialliset perustelut

90. Toisen valitusperusteen tässä osassa Schräder väittää, että arvioidessaan valituksenalaisen tuomion 129–131 kohdassa Heinen osallistumista valituslautakunnassa pidettyyn suulliseen käsittelyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi asetuksen N:o 1239/95 60 artiklan 1 kohtaa ja 15 artiklan 2 kohtaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei Schräderin mukaan ensinnäkään huomioinut sitä seikkaa, että asetuksen N:o 1239/95 60 artiklan 1 kohdan nojalla selvittämistoimi on toteutettava myös silloin, kun asian osapuoli osallistuu suulliseen käsittelyyn. Vaikka Heine nimittäin olisi esiintynyt YKLV:n ”asiamiehenä” eikä todistajana tai asiantuntijana, hänet olisi tullut kutsua muodollisesti kuultavaksi suulliseen käsittelyyn. Toiseksi se totesi Schräderin mukaan virheellisesti, että Heine oli YKLV:n ”asiamies”,[26] koska hän työskenteli tuolla hetkellä Bundessortenamtissa. Kolmanneksi YKLV ja valituslautakunta eivät ole Schräderin mukaan perustelleet väitettään, jonka mukaan Heine saattoi asetuksen N:o 1239/95 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen edellytysten nojalla pätevästi toimia YKLV:n puolesta.

ii) Arviointi

91. On ensinnäkin todettava, että Schräderin väite, jonka mukaan – toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen totesi valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa – Heine oli Bundessortenamtin eikä YKLV:n työntekijä, perustuu ilmeisesti valituksenalaisen tuomion saksankielisen version epätarkkuuteen. Kyseisen tuomion ranskan- ja englanninkieliset versiot sekä kyseisen kohdan kontekstuaalinen tulkinta kuitenkin osoittavat selvästi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tosiasiallisesti totesi, että Heine esiintyi YKLV:n asiamiehenä ja siten sen edustajana.

92. Koska Heine osallistui suulliseen käsittelyyn YKLV:n asiamiehenä, joka asetuksen N:o 2100/94 68 artiklan nojalla on

26 – Valituksenalaisen tuomion saksankielisessä versiossa ”Bedienstete” eli (julkisella sektorilla työskentelevä) työntekijä.

valitusmenettelyn osapuoli, eikä siis asianosaisena tai vielä vähemmän todistajana tai asiantuntijana, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei toiseksi rikkonut asetuksen N:o 1239/95 60 artiklan 1 kohtaa vahvistaessaan valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa, että hänen läsnäolonsa suullisessa käsittelyssä ei edellyttänyt kyseisessä säännöksessä tarkoitetun selvittämistoimen toteuttamista.

93. Tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi kolmanneksi, että YKLV:llä oli oikeus huomauttaa, että asetuksen N:o 1239/95 15 artiklan 2 kohdan nojalla toimet, jotka Heine suoritti YKLV:n ja Bundessortenamtin välillä tehdyn teknistä tutkimusta koskevan sopimuksen määräysten mukaisesti, ovat kolmanteen nähden YKLV:n toimia.

94. Schräder ei ole perustellut väitettään, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tässä arvioinnissa tai asetuksen N:o 1239/95 15 artiklan 2 kohdan soveltamisessa, vaan hän on ainoastaan väittänyt, että YKLV ja valituslautakunta eivät ole osoittaneet, että YKLV:n laillista edustusta koskevat edellytykset täytettiin.

95. Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen viides osa on perusteeton.

96. Mielestäni myös toinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

97. Edellä esitetyn perusteella valitus on mielestäni hylättävä kokonaisuudessaan.

VII Oikeudenkäyntikulut

98. Tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan, jota sovelletaan muutoksenhakuun kyseisen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska YKLV on vaatinut Schräderin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Schräder on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VIII Ratkaisuehdotus

99. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

– 1) hylkää valituksen

– 2) velvoittaa Schräderin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.